

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΩΔΗ... ΣΣΕΙΑ
ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Ευαγγελία Θεοδωρίδου, *Ωδή... σσεια μιας έφηβης*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Μαρία Θύμη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Ευαγγελία Θεοδωρίδου, 2019

Copyright© για την εικονογράφηση εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2019

ΚΕΤ Γ424 ΚΕΠ 684/19 ISBN 978-960-16-8332-4

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στις κόρες μου, Παρασκευή και Φωτεινή, τις πραγματικές
ηρωίδες αυτού του ταξιδιού.
Σας ευχαριστώ που το μοιραστήκατε μαζί μου.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

α... όπως <i>Άι παράτα με!</i>	11
β... όπως <i>Βοήθεια!</i>	18
γ... όπως <i>Γιατί;</i>	25
δ... όπως <i>Δεν καταλαβαίνει!</i>	32
ε... όπως <i>Εμπιστοσύνη!</i>	40
ζ... όπως <i>Ζω ένα δράμα!</i>	45
η... όπως <i>Ηρέμησε!</i>	53
θ... όπως <i>Θέλω, δε θέλω!</i>	60
ι... όπως <i>Ίδια</i>	74
κ... όπως <i>Κουράστηκα!</i>	82
λ... όπως <i>LoL!</i>	90
μ... όπως <i>Μόνη μου!</i>	101
ν... όπως <i>Νεύρα</i>	109
ξ... όπως <i>Ξερνάω</i>	122
ο... όπως <i>Ορέστης</i>	136
π... όπως <i>Προσπαθώ</i>	149
ρ... όπως <i>Ρίσκο</i>	160
σ... όπως <i>Σκάσε!</i>	174
τ... όπως <i>Τραγούδα!</i>	185
υ... όπως <i>Υποχρεώσεις</i>	196
φ... όπως <i>Φίλοι</i>	204
χ... όπως <i>Χαμός!</i>	215
ψ... όπως <i>Ψάχνομαι</i>	228
ω... όπως <i>Ωδή... σσεια μιας έφηβης</i>	237

α...

όπως Άι παράτα με!

Η πόρτα έσκασε με δύναμη πάνω στον τοίχο έτσι όπως την άνοιξα, αλλά δε με ένοιαξε καθόλου.

«Σιγά!» ακούστηκε η φωνή της μάνας μου.

Δεν της έδωσα καμία σημασία. Το τελευταίο πράγμα που θα σκεφτόμουν εκείνη τη στιγμή ήταν η καταραμένη πόρτα. Τα νεύρα μου ήταν κρόσσια και η παρατήρησή της έκανε την κατάσταση ακόμα χειρότερη.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησα και έσφιξα με δύναμη την τσάντα του σχολείου, για να μην μπω στον πειρασμό να της την πετάξω στη μούρη.

«Τι πράγμα, Δάφνη μου;» συνέχισε να γράφει αμέριμνη.

Αυτή ήταν η μάνα μου. Σοφία Προκοπίου, φιλόλογος σε γυμνάσιο. Και μετά σου λένε εκπαιδευτικός... Ούτε που ίδρωσε το αυτί της.

«Θα φύγουμε;»

Τα δάχτυλά της κοκάλωσαν πάνω στο πληκτρολόγιο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και σήκωσε τα μάτια της από την

οθόνη. Έδγαλε τα γυαλιά που φορούσε και τα άφησε πάνω στο τραπέζι, προτού στρέψει το βλέμμα της προς το μέρος μου. Με σκάνανε αποπάνω μέχρι κάτω. Αλλά έτσι ήταν αυτή. Ποτέ δεν κοίταζε σε ένα σημείο. «Αξονικό τομογράφο» τη φώναζα. Υπό άλλες συνθήκες μπορεί να μη με ενοχλούσε η συνήθειά της αυτή, αλλά εκείνη τη μέρα, και μάλιστα τη συγκεκριμένη στιγμή, με εκνεύριζε απίστευτα.

«Είναι αλήθεια πως θα μετακομίσουμε στη Σουηδία;» ύψωσα τη φωνή μου.

Δε φάνηκε να θορυβείται καθόλου από την ερώτησή μου.

«Και πού το έμαθες εσύ αυτό;»

«Μου το είπε η Αλίκη».

Με αργές κινήσεις έκλεισε τον υπολογιστή και σηκώθηκε από την καρέκλα της. Έφτιαξε κάποιες αόρατες ζάρες στο φόρεμά της, μάλλον για να κερδίσει χρόνο, και με πλησίασε. Ήρθε και στάθηκε μπροστά μου. Δεν πτοήθηκα. Στάθηκα και εγώ στο ύψος μου. Στο ένα και πενήντα οχτώ για την ακρίβεια.

«Η μαμά της να υποθέσω ότι της το είπε;» Η φωνή της ήταν απαλή και ήρεμη σαν να μιλούσαμε για τον καιρό και όχι για ένα ζήτημα τόσο σοβαρό. Δε με ξεγελούσε. Την ήξερα πολύ καλά. Δε θα έλεγε τίποτε άλλο εάν δεν απαντούσα πρώτα στην ερώτησή της.

«Όχι».

«Τότε ποιος;»

«Κάποιος».

Το ήξερα πως αυτή η απάντηση ταίριαζε περισσότερο σε πεντάχρονο και όχι σε μια δεκαπεντάχρονη. Σε καμιά,

όμως, περίπτωση δε θα κάρφωνα την κολλητή μου, φανερώνοντας πως είχε κρυφακούσει τους γονείς της εκείνο το πρωινό. Άλλωστε, τι σημασία είχε ποιος μου το είχε πει; Αυτό που με ένοιαζε ήταν εάν ήταν αλήθεια. Σταύρωσα τα χέρια μου μπροστά στο στήθος και άρχισα να χτυπάω το πόδι μου στο πάτωμα. Απαιτούσα μια απάντηση και αν δε μου την έδινε θα τα έσπαγα όλα.

«Είναι αλήθεια, μωρό μου. Με τον μπαμπά αποφασίσαμε να μετακομίσουμε το καλοκαίρι στη Σουηδία» παραδέχτηκε εντελώς ατάραχη.

Η ανάσα μου κόπηκε. Δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Κάτι με έκαιγε στο στήθος. Σήκωσα το χέρι μου και πίεσα εκείνο το σημείο. Δεν ήμουν καλά. Καθόλου καλά. Όλα γύρω μου σκοτεινίαζαν. Ζαλιζόμουν. Μου έλειπε το οξυγόνο. Χρειαζόμουν αέρα. Ή καλύτερα όχι. Αυτό που χρειαζόμουν στην πραγματικότητα ήταν να ουρλιάξω. Και αυτό ακριβώς έκανα.

«Τιμ!» τσίριξα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως ακόμα και η κυρα-Κατίνα, που έμενε στο απέναντι σπίτι με την κόκκινη πόρτα και συνήθιζε να κάθεται στην κουνιστή πολυθρόνα της μπροστά στο παράθυρο σαν άλλη ηρωίδα στο *Ψυχώ*, θ' άκουσε την κραυγή μου παρά τη βαρνηκοΐα της.

Τράδηξα την τσάντα από τον ώμο μου και την πέταξα με δύναμη κάτω. Το βλέμμα της ακολούθησε ολόκληρη την πορεία της, από τη στιγμή που έφυγε από το χέρι μου μέχρι που έσκασε στο πάτωμα. Τα φρύδια της έσμιξαν δυσοίωνα, όπως κάθε φορά που δεν της άρεσε κάποια πράξη μου. Χέστηκα!

«Δάφνη μου; Ηρέμησε, σε παρακαλώ».

Ηρέμησε; Μόλις είχε πει τη λάθος λέξη τη λάθος στιγμή.

«Πας καλά; Μου πετάς αυτή τη δόμδα κατάμουτρα και μετά μου ζητάς να ηρεμήσω;»

«Δάφνη μου, περίμενε μια στιγμή».

«Τι να περιμένω μωρέ; Να μου πεις τι; Κανά παραμύθι πάλι;».

«Περίμενε μια στιγμή μόνο! Να σου εξηγήσω».

Δε χρειαζόμουν εξηγήσεις. Δεν ήθελα εξηγήσεις. Το μόνο που ήθελα ήταν να μου πει πως τίποτε από αυτά δεν ίσχυε. Πως δε θα έπαιρναν ποτέ μια τέτοια απόφαση αν δεν το συζητούσαν πρώτα και μαζί μου. Αλλά μάλλον έκανα λάθος. Απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα, δεν τους ένοιαζε καθόλου η δική μου άποψη, παρόλο που μια απόφαση σαν αυτή επηρέαζε μόνο τη δική μου ζωή.

«Είστε εγωιστές» την κατηγορήσα χωρίς κανέναν διασταγμό. «Το μόνο που σας νοιάζει είναι ο εαυτός σας. Κανένας άλλος».

Τα μάτια μου είχαν θολώσει από τα δάκρυα, αλλά δε θα της έκανα τη χάρη να κλάψω μπροστά της. Ήμουν πολύ θυμωμένη για να το αφήσω να συμβεί. Και η ήρεμη φωνή της μου την έδινε ακόμα περισσότερο.

«Αυτό δεν είναι αλήθεια, Δάφνη μου. Νοιαζόμαστε για σένα και το ξέρεις. Θέλεις να το συζητήσουμε;».

«Τι να συζητήσουμε; Αφού το έχετε ήδη αποφασίσει».

«Μα...»

«Τι μα, μωρέ;»

«Θα σου το λέγαμε».

«Πότε; Στο αεροδρόμιο;»

«Όχι, φυσικά!»

Σήκωσε το χέρι της σε μια προσπάθεια να με αγγίξει στο μάγουλο. Δεν ήθελα το χάδι της. Δεν ήθελα τίποτε από εκείνη. Έκανα πίσω και, με μια απότομη κίνηση του χεριού μου, έσπρωξα με δύναμη το δικό της λίγο πριν φτάσει στο πρόσωπό μου. Δεν το περίμενε. Τα μάτια της γούρλωσαν. Έκανε μερικά βήματα πίσω. Ποτέ δεν είχε σηκώσει χέρι πάνω μου. Εγώ μόλις το είχα κάνει. Και δε μετάνιωνα.

«Δε θέλω να φύγουμε» ούρλιαξα για μια ακόμη φορά μπας και το εμπεδώσει καλύτερα. Αλλά πού!

Με το στήθος της να ανεβοκατεβαίνει γρήγορα, στεκόταν μπροστά μου και με κοίταζε, χωρίς να κάνει καμιά προσπάθεια να με αγγίξει ξανά. Η φωνή της όταν μίλησε ακούστηκε σαν ψίθυρος.

«Το ξέρω, αγάπη μου. Θέλεις να καθίσουμε και να το συζητήσουμε ήρεμα και ωραία;»

«Θα αλλάξει τίποτα;»

Δεν απάντησε. Η σιωπή της τα έλεγε όλα. Έσφιξα τα χέρια σε γροθιές. Ένιωθα τα νύχια να πληγώνουν την παλάμη μου, αλλά δε με ένοιαζε. Το στομάχι μου είχε δεθεί κόμπος και τα μάτια μου έτσουζαν από τα δάκρυα που δεν άφηνα να τρέξουν όλη εκείνη την ώρα. Ο σωματικός πόνος, όμως, δεν ήταν τίποτα μπροστά στο βάρος που ένιωθα στην καρδιά. Ξεστόμισα το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο στόμα.

«Σε μισώ».

Τίναξε απότομα το κεφάλι της προς τα πίσω σαν να δέχτηκε χαστούκι. Τα μαύρα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. Ήταν η πρώτη φορά που το έλεγα. Ήταν η πρώτη φορά που το άκουγε. Την είχα πληγώσει επίτηδες. Το έβλε-

πα μπροστά μου. Δεν το ήθελα. Ή μάλλον... το ήθελα. Δεν ήξερα ούτε και εγώ η ίδια πια τι ήθελα. Έμεινα εκεί, περιμένοντας την αντίδρασή της. Μια κουδέντα ήθελα από εκείνη για να έχω το πάτημα να συνεχίσω. Μια κουδέντα μόνο. Αυτή όμως δε μίλησε. Δεν είπε τίποτα. Στεκόταν απέναντί μου και μόνο με κοίταζε.

Δεν άντεξα άλλο. Της γύρισα την πλάτη και ανέβηκα δυο δυο τα σκαλιά για το δωμάτιό μου. Ήθελα να μείνω μόνη. Μπήκα μέσα και βρόντηξα πίσω μου την πόρτα. Γύρισα το κλειδί στην κλειδαριά και σωριάστηκα στο πάτωμα ακουμπώντας την πλάτη μου στην ξύλινη επιφάνεια της πόρτας. Επιτέλους. Ήμουν ασφαλής στο καταφύγιο που μόνο ο οικείος χώρος του δωματίου μου μπορούσε να μου προσφέρει. Εκεί μέσα υπήρχα μόνο εγώ. Όλοι οι άλλοι παρέμεναν απέξω.

Εκείνη τη στιγμή η πόρτα έπαιζε τον ρόλο της διαχωριστικής γραμμής ανάμεσα σε δύο κόσμους. Ο ένας, ο γνωστός, περιοριζόταν μέσα στους τέσσερις τοίχους που βρισκόμουν και ο άλλος, ο άγνωστος, απλωνόταν έξω από αυτούς. Τον παρακολουθούσα με τρόμο και ήταν σαν να κρυφοκοίταζα μέσα από την κλειδαρότρυπα τη ζωή μου. Τη δική μου ζωή, που άλλοι όμως αποφάσιζαν πού και πώς θα τη ζούσα.

Φοδόμουν. Για πρώτη φορά ένιωθα τόσο μα τόσο μόνη και αδοήθητη.

«Δάφνη, μωρό μου, άνοιξέ μου» με παρακάλεσε η μάνα μου με την απίστευτα εκνευριστική ήρεμη φωνή της.

Ήμουν σίγουρη ότι δε θα τα παρατούσε τόσο εύκολα. Με είχε ακολουθήσει. Βρισκόταν έξω από την πόρτα μου και χτυπούσε για να μπει. Δε θα της άνοιγα. Ήμουν απο-

φασισμένη να την αφήσω έξω. Έξω από το δωμάτιό μου. Έξω από τη ζωή μου, όπως ακριβώς με είχαν αφήσει κι εκείνοι έξω από τη δική τους.

«Δάφνη μου, θέλω να σου εξηγήσω» προσπάθησε για άλλη μια φορά.

«**Αι παράτα με!**» φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα για να μ' ακούσει.

β...

όπως *Βοήθεια!*

Θα φεύγαμε. Θα μετακομίζαμε. Όχι σε κάποια άλλη πόλη, αλλά στου διαόλου τη μάνα. Στη Σουηδία. Τι να έκανα εγώ εκεί πάνω με τους πιγκουίνους και τις πολικές αρκούδες; Μπορούσε κάποιος να μου πει;

Σωριάστηκα στο κρεβάτι μου με το λουλουδάτο κάλυμμα και έμεινα να κοιτάζω το ταβάνι. Πριν τέσσερις μήνες το είχα βάψει. Πάντα πίστευα πως, για τα επόμενα δυο χρόνια που μου έμεναν μέχρι να τελειώσω το λύκειο, κάθε πρωί που θα ξυπνούσα θα έδλεπα το ίδιο χρώμα. Το χρώμα του ουρανού. Όπως όμως είχαν εξελιχθεί τα πράγματα, θα έπρεπε μάλλον να προσανατολιζόμουν σε κάποιο άλλο χρώμα. Πιο σκούρο αυτή τη φορά.

Το μαύρο θα ήταν ταμάμ. Ακριδώς όπως και οι σκέψεις μου. Ένα φουλάρι στα μαλλιά μου έλειπε μόνο για να αρχίσω να τραγουδάω, σαν άλλη Amy Winehouse, το «Back To Black».

Η ζωή μου είχε αλλάξει μέσα σε μια στιγμή εκείνο το πρωινό στο σχολείο. Το ρολόι είχε σταματήσει στις 8:27.

Ξανάφερνα τώρα ολόκληρη τη σκηνή στο μυαλό μου, όπως ακριδώς συνέδη μέσα στην τάξη: Εγώ, καθισμένη στο θρανίο. Κάπου ανάμεσα στην κεντρομόλο και τη φυγόκεντρο που είχε σχεδιάσει ο φυσικός στον πίνακα, ήρθε η δόνηση του κινητού στην κωλότσεπη του τζιν μου να με δγάλει εκτός καμπύλης τροχιάς. Μήνυμα.

Αποκλείεται να το είχε στείλει ο Ορέστης, καθώς το ένα χέρι του ήταν απασχολημένο για να γράφει αυτά που έλεγε ο φυσικός, ενώ το άλλο κρατούσε το δικό μου κάτω από το θρανίο.

Μία κλοτσιά στην καρέκλα μου, θυμάμαι, είχε φανερώσει τον αποστολέα του. Την κολλητή μου την Αλίκη που καθόταν ακριδώς πίσω μου, μαζί με το αγόρι της τον Θέμη. Είχε αργήσει να έρθει στο σχολείο και δεν είχαμε προλάβει να μιλήσουμε καθόλου πριν μπούμε στην τάξη για μάθημα. Με το ελεύθερο χέρι μου, ψάρεψα το τηλέφωνο από την τσέπη και διάβασα το μήνυμα.

Μετακομίζετε;

Είχα γυρίσει να την κοιτάξω, εκείνη τη στιγμή, χωρίς να καταλαβαίνω τι εννοούσε. Με το βλέμμα της έδειξε προς τη μεριά του κινητού μου. Το έπιασα αμέσως το υπονοούμενο και άρχισα να πληκτρολογώ.

Ποιος μετακομίζεις;

Εσύ.

Πού πάω;

Σουηδία.

Ποιος το είπε;

Η μαμά μου.

Δεν έδγαινε νόημα. Ποιος μετακόμιζε; Πού μετακόμιζε; Πότε μετακόμιζε; Και κυρίως... γιατί μετακόμιζε; Κε-

ντρομόλες και φυγόκεντρες γύριζαν σαν σβούρες στο κεφάλι μου και με τραβούσαν προς το διάλειμμα που, για κακή μου τύχη το τρισεκατάρατο, αργούσε πολύ να έρθει.

Οι λέξεις χοροπηδούσαν μπροστά στα μάτια μου. Φεύγαμε από την Ελλάδα και κανείς δε θεώρησε σωστό πως θα έπρεπε να το ξέρω και εγώ. Ήταν ποτέ δυνατόν; Μπα! Αποκλείεται! Κάποιο λάθος θα έκανε η Αλίκη. Ένα τέτοιο νέο δε θα μπορούσα να το μάθω με ένα sms από κάποιον ξένο. Όχι ότι η Αλίκη ήταν ξένη, αφού ήταν το πιο κοντινό μου πρόσωπο πέρα από την οικογένειά μου, αλλά πίστευα πως, αν αυτό αλήθευε, κάποιος από τους δικούς μου θα είχε το φιλότιμο να μου πει κάτι. Ή μήπως έκανα λάθος;

Έφερα για λίγο στο μυαλό μου τους σούπερ γονείς μου. Τον μπαμπά μου, που έτρεχε όλη μέρα σαν τρελός από το ένα νοσοκομείο στο άλλο για τους ασθενείς του, και τη μάνα μου, που είχε πάντα κάτι να κάνει στο σπίτι για τους μαθητές της. Οι ρυθμοί που ζούσαμε ήταν τρελοί. Τρελοί ήμασταν και εμείς. Το ήξερα αυτό. Πάντα όμως δρίσκαμε τον χρόνο για να συζητάμε.

Μπα! Κάτι άλλο θα είναι είχα καταλήξει, τότε, μέσα στην τάξη, προσπαθώντας να χαλαρώσω. Ήμουν σίγουρη πως θα μου το είχαν πει εάν φεύγαμε. Τουλάχιστον να ήμουν προετοιμασμένη για την κεραμίδα που μου είχε έρθει στο κεφάλι. Ή μήπως όχι; Δε γινόταν να το κρατήσουν μυστικό. Ή μήπως γινόταν;

Αν συνέχιζα με όλα εκείνα τα «μήπως» και τα «αν», ώσπου να τελειώνε η ώρα της φυσικής θα είχα τρελαθεί. Έπρεπε να μάθω τι συνέβαινε. Και γρήγορα μάλιστα.

Ούτε και εγώ η ίδια δεν κατάλαβα πώς άντεξα μέχρι

να χτυπήσει το κουδούνι. Δε φημιζόμουν και για την υπομονή μου. Το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να ρωτήσω την κολλητή μου για αυτά που μου είχε γράψει στο μήνυμά της. Το μόνο που έκανε ήταν να μου τα επιβεβαιώσει.

Η συνέλευση των καθηγητών της σχολικής μας περιφέρειας μας άφηνε ελεύθερους τις τελευταίες ώρες. Αντί να ακολουθήσω τους άλλους για καφέ, όπως είχαμε κανονίσει, προτίμησα να γυρίσω σπίτι. Ήξερα ότι θα την έβρισκα εκεί. Η μάνα μου ποτέ δεν πήγαινε στις συνελεύσεις. Άφηνε τους άλλους να αποφασίζουν για εκείνην, αλλά για μένα ήθελε να αποφασίζει αυτή. Χρειαζόμουν εξηγήσεις.

Και που τις πήρα όμως, τι κατάλαβα; Πάλι στα ίδια ήμασταν. Η εξήγηση είναι για να σου εξηγήσει κάποιος κάτι που δεν καταλαβαίνεις, μέχρι να το καταλάβεις. Αφού το καταλάβεις λοιπόν, μπορείς μετά να έχεις και άποψη. Εγώ που δεν καταλάβαινα τίποτε από όλα αυτά, τι άποψη να είχα; Και να είχα δηλαδή, ποιος θα την άκουγε; Σίγουρα, πάντως, όχι η μάνα μου.

Βούτηξα το μαξιλάρι που βρήκα δίπλα μου και το κοπάνησα με μανία πάνω στο πρόσωπό μου.

«Γαμώτο!» – η ζωή μου γκρεμιζόταν και εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτε.

Σουηδία. Προσπάθησα να φέρω στο μυαλό μου όλα όσα ήξερα για τη Σουηδία. Το πρώτο πράγμα που μου ήρθε ήταν τα ΙΚΕΑ, πράγμα που δε με ενδιέφερε καθόλου, μιας και δε σκόπευα να αγοράσω έπιπλα, και τα H&M, τα οποία τα έβρισκα και εδώ στην Αθήνα, οπότε δε χρειαζόταν να ταξιδέψω στην άλλη άκρη του κόσμου για να ψωνίσω ρούχα.

Α! – και τα Νόμπελ. Πώς μπόρεσα να το ξεχάσω αυτό; Μόλις την περασμένη Παρασκευή, στις 10 του μήνα, με αφορμή τη συμπλήρωση κάποιων χρόνων –ούτε που θυμάμαι πόσων ακριβώς– από την απονομή του Νόμπελ Λογοτεχνίας στον Οδυσσέα Ελύτη, η φιλόλογος μας είχε δάλει να γράψουμε την άποψή μας για τον λόγο που εκφώνησε ο ποιητής όταν παρέλαβε το βραβείο.

Στη συνέχεια, μας είχε δείξει και ένα βίντεο από την απονομή. Από αυτά που είχα δει στο ντοκιμαντέρ, η Στοκχόλμη φαίνονταν ωραία πόλη. Με τα πάρκα της, τις λίμνες της, τα ποτάμια της. Για τουρισμό, δηλαδή, ήταν μια χαρά. Όχι όμως για να πάω να ζήσω όλη μου τη ζωή εκεί. Δεν είχα τρελαθεί. Τουλάχιστον όχι ακόμα. Άραγε εκεί θα πηγαίναμε; Δεν είχα ιδέα, αλλά ούτε και με ένοιαζε.

Βολεύτηκα καλύτερα στο κρεβάτι μου και πήρα αγκαλιά το κακόμοιρο το μαξιλάρι. Μέσα στα νεύρα μου ούτε καν είχα ρωτήσει σε ποια πόλη θα μετακομίζαμε. Όχι ότι θα είχε και ιδιαίτερη σημασία, αλλά καλό θα ήταν να ήξερα, για να εντόπιζα και στον χάρτη πού θα με έβρισκε η επόμενη σχολική χρονιά.

Μα τι λέω; Παραλογίζομαι. Δε θέλω να πάω πουθενά! Ούτε τώρα ούτε μετά. Θέλω να μείνω εδώ. Ε-δώ!

Με πήρε το παράπονο. Γιατί έπρεπε να φύγω; Γιατί να μην μπορούσα να αποφασίζω εγώ για τη ζωή μου; Γιατί έπρεπε να κάνω ό,τι μου έλεγαν οι γονείς μου; Γιατί να μην ήμουν δεκαοχτώ και να έκανα ό,τι ήθελα; Γιατί δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι είναι πολύ δύσκολο για μία έφηβη να της ζητάνε να εγκαταλείψει τη ζωή που ήδη έχει και να ξεκινήσει μια άλλη κάπου αλλού; Επειδή ήταν μεγάλοι δε σήμαινε ότι μπορούσαν να αποφασίζουν εκεί-

νοι για μένα. Δεν ήμουν καμία βαλίτσα για να την κουβαλάνε από εδώ και από εκεί. Και εγώ είχα δικαίωμα να αποφασίζω για τη ζωή μου.

Θυμήθηκα τους συμμαθητές μου, την Άννα και τον Παναγιώτη. Μιλούσαμε με τα παιδιά στο σχολείο γι' αυτούς. Είχαν φύγει με τις οικογένειές τους στο Κατάρ και τους λυπόμασταν. Αναρωτιόμασταν πώς να ήταν άραγε να πας σε μια άλλη χώρα, που μιλάνε μια άλλη γλώσσα και δεν καταλαβαίνεις Χριστό από όλα αυτά που λένε. Να μπαίνεις μέσα στην τάξη και να μην ξέρεις κανέναν. Να είσαι τελείως μόνος. Να έχεις όλους τους άλλους να σε κοιτάνε, λες και είσαι εξωγήινος. Και πάνω από όλα να ζεις σε μια χώρα που τη λένε Κα-τάρ. Creery!

Κοιτάζαμε τις φωτογραφίες που ανέβαζαν στο Instagram και τις σχολιάζαμε. Άλλοτε ήταν πάνω σε μία καμήλα και πήγαιναν βόλτα στη μέση της ερήμου και άλλοτε βρισκόνταν μέσα σε κάποιο παλάτι, σαν αυτά που βλέπουμε στα έργα με τον Αλαντίν και τον Αλί Μπαμπά με τους σαράντα κλέφτες. Μας φαινόταν πολύ παράξενο που η Άννα ήταν υποχρεωμένη να φοράει ένα μαντίλι στο κεφάλι όποτε επισκεπτόταν κάποιο ανάκτορο ή ναό και ζητούσαμε να μας πει λεπτομέρειες για τη ζωή εκεί πέρα.

Ποιος να μου το 'λεγε τότε πως θα ερχόταν κάποτε και η δική μου η σειρά που θα ανέβαζα φωτογραφίες με μένα σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου. Και να ήταν κάπου που θα το είχα επιλέξει εγώ η ίδια για διακοπές; Πάει στο διάολο! Θα φορούσα το μπικίνι μου ή το μπουφάν και τον σκούφο μου, ανάλογα με τον προορισμό μας, και θα το απολάμβανα. Για λίγες μέρες καλά θα ήταν. Αλλά να

ήμουν αναγκασμένη να πάω σε μια χώρα που δεν ήξερα κανέναν και κανείς δε με ήξερε και να ζήσω μόνιμα εκεί... Ε, αυτό παραπήγαινε!

Όπως η στρουθοκάμηλος χώνει το κεφάλι της στην άμμο, έτσι και εγώ έχωσα το δικό μου μέσα στο μαξιλάρι. Δεν ήθελα να βλέπω τίποτε. Δεν ήθελα να ακούω τίποτε. Σκεφτόμουν το status μου στα social media να αλλάζει.

Η Δάφνη μετακόμισε σήμερα στη Σουηδία.

OMG! Ήθελα. Να. Εξαφανιστώ. Εκείνη. Τη. Στιγμή.

«Βοήθεια!»

Υ...

όπως Γιατί;

«Δάφνη! Έλα κάτω που σε θέλω».

Αυτή ήταν η φωνή του μπαμπά μου. Εννοείται πως η μάνα μου δεν είχε χάσει τον καιρό της. Με το νι και με το σίγμα θα του τα είχε πει. Το ήξερα πως ήταν απλά θέμα χρόνου να άκουγα το όνομά μου από το στόμα του. Ήταν πραγματικά άξιο απορίας που δεν είχε έρθει και νωρίτερα! Μάλλον θα είχε κάποιο χειρουργείο που τον καθυστέρησε.

Δημήτρης Αγγέλου, μπαμπάς, χειρουργός και πρώην στρατιωτικός γιατρός, για την ακρίβεια. Για πολλά χρόνια εργαζόταν στο δημόσιο σύστημα υγείας της Ελλάδας, ώσπου ένα πρωί... ποιος;... ο μπαμπάς μου έκανε την υπέρβαση. Τους τα βρόντηξε και έφυγε.

Παραιτήθηκε και αποφάσισε να ιδιωτεύσει. Από τότε δεν τον βλέπαμε και πολύ συχνά στο σπίτι. Τι πολύ δηλαδή; Καθόλου θα έλεγα. Πάντα είχε κάποιον ασθενή να εξετάσει. Κάποια επείγουσα επέμβαση να κάνει. Κάποιον συνάδερφό του να βοηθήσει.

Ακόμα και τις φορές που τύχαινε να είναι στο σπίτι, το τηλέφωνό του ήταν πάντα και παντού μαζί του. Μόνο για μένα ήξερε να λέει ότι όλη μέρα ήμουν με το κινητό αγκαλιά, αλλά κι αυτός ήταν χειρότερος. Όποτε χτυπούσε και έφευγε από το δωμάτιο για να μιλήσει, βάζαμε στοίχημα εγώ και η μαμά μου για το εάν θα έφευγε και πόσες ώρες θα έλειπε. Περιττό να πω πως κέρδιζε πάντα εκείνη, μιας και τον ήξερε καλύτερα. Ένα βλέμμα στο πρόσωπό του ήταν αρκετό για να καταλάβει εάν θα έπρεπε να πάει στο νοσοκομείο ή όχι. Οι μαντικές της δυνάμεις ήταν πραγματικά αξιοθαύμαστες.

«Δάφνηηη!» ξαναφώναξε.

Όσο και αν ήθελα να αποφύγω την κατσάδα για τη συμπεριφορά μου, που μεταξύ μας είχα όλα τα δίκια με το μέρος μου, ήμουν υποχρεωμένη να υπακούσω και να κατέβω κάτω.

«Έρχομαι!»

Το μαξιλάρι που κρατούσα εκσφενδονίστηκε απέναντι στον τοίχο και ένας βαθύς αναστεναγμός βγήκε από το στόμα μου καθώς το χέρι μου άγγιξε το πόμολο της πόρτας.

«Μια ψυχή που είναι να δγει ας δγει» μουρμούρισα και με βαριά καρδιά κατέβηκα τα δώδεκα σκαλιά που οδηγούσαν στο σαλόνι.

Η αντίστροφη μέτρηση είχε αρχίσει... 3... 2... 1.

Τόσο ακριδώς χρειάστηκε να μετρήσω μέσα μου. Ο μπαμπάς μου, με την κλασική ηρεμία που πάντα τον διέκρινε και η οποία τις περισσότερες φορές μού την έδινε στα νεύρα, περίμενε μέχρι να βολευτώ στον καναπέ, μακριά από τη μάνα μου, και να τον κοιτάξω.

«Η μαμά σου μου είπε πως έμαθες για το ταξίδι μας στη Σουηδία».

«Ναι. Και σίγουρα όχι από εσάς».

Δεν έκανα καμία απολύτως προσπάθεια να κρύψω τον θυμό μου, γι' αυτό και δε με ένοιαξε καθόλου που ακούστηκα αγενής. Το ήξερα πως δεν τους άρεσε να μιλάω έτσι και προετοιμάστηκα για τον εξάψαλμο που θα ερχόταν.

«Συγγνώμη» τον άκουσα ξαφνικά να λέει. «Έχεις δίκιο. Δεν έπρεπε να το μάθεις μ' αυτό τον τρόπο. Ήταν λάθος μας να μη σε ενημερώσουμε νωρίτερα».

Μου έπεσε το σαγόνι στο πάτωμα. Τα μάτια μου γούρλωσαν. Είχα μείνει. Ήμουν σίγουρη πως όλοι μπορούσαν να δούνε τους καπνούς που έδγαιναν από τα αυτιά μου. Τι ήταν αυτή η *συγγνώμη*; Χτύπημα κάτω από τη μέση; Δε θα με μάλωνε; Δε θα θύμωνε για τον τρόπο που είχα συμπεριφερθεί στη μάνα μου; Πώς μπορούσα να ξεκινήσω τον *καβγά* για τον οποίο είχα ετοιμαστεί από το πρωί, όταν μου ζητούσε *συγγνώμη*; Τι να απαντούσα εγώ σ' αυτό;

Έτσι ήταν ο μπαμπάς μου. Μία λέξη του ήταν αρκετή για να σε κάνει κουρέλι. Ήταν μανούλα στον ψυχολογικό πόλεμο. Ο κακός χαμός να συνέβαινε γύρω του, αυτός παρέμενε ψύχραιμος. Λες και γεννήθηκε χωρίς νεύρα. Γι' αυτό και ήταν τέλειος στη δουλειά του, αλλά στη δική μου την περίπτωση με έκανε να φορτώνω περισσότερο. Άνοιξα το στόμα μου και ξεφούρνισα την πρώτη λέξη που μου ήρθε.

«Γιατί; Γιατί πρέπει να φύγουμε; Αρκετές μετακομίσεις έχω κάνει λόγω της στρατιωτικής σου καριέρας» πα-

ραπονέθηκα. «Αρκετούς φίλους έχω χάσει. Ακόμα και τον Οδυσσέα, το σκυλί μου, που ξέρατε πόσο τον λάτρευα, αναγκάστηκα να τον αφήσω πίσω στη Χίο, γιατί είπατε πως ήτανε πολύ μεγάλος για να τον κλείσουμε μέσα σε ένα διαμέρισμα στην Αθήνα. Και τώρα μου λες πως πρέπει πάλι να φύγουμε; Γιατί πρέπει να παρατήσω τη ζωή μου εδώ και να μετακομίσω σε μια ξένη χώρα αυτή τη φορά; Γιατί δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ; Γιατί;»

Μία τόση δα μικρούλα λέξη σε αμέτρητες ερωτήσεις. Ακριδώς όσες ήταν και οι σκέψεις μου από την ώρα που έμαθα τα θλιβερά μαντάτα. Κάπως έτσι θα ένιωσε και αυτός ο έρμος ο Ερωτόκριτος που κάναμε την προηγούμενη εβδομάδα στα νέα ελληνικά!

*Τ' άκουσες, Αρετούσα μου, τα θλιβερά μαντάτα,
ο κύρης σου με εξόρισε πολύ μακριά στη στράτα.*

Έλα όμως που και ο δικός μου ο κύρης θα εξόριζε σύντομα και εμένα πολύ μακριά στη στράτα! Η διαφορά ήταν πως δε θα εξόριζε μόνο εμένα. Αλλά όλους μας. Όλοι μαζί θα πηγαίναμε στην εξορία. Γιατί η Σουηδία αυτό ακριδώς μου φαινόταν. Εξορία. Τιμωρία. Η κόλαση η ίδια.

Ο μπαμπάς μου μάλλον κατάλαβε πως ήμουν έτοιμη να ξεφύγω από τα όριά μου, γιατί ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Συνήθως μου ήταν πιο εύκολο να συζητάω μαζί του παρά με τη μαμά μου. Όχι πάντα. Τις περισσότερες φορές τουλάχιστον.

«Το ίδιο θα ρωτούσα και εγώ τους δικούς μου γονείς, αν ήμουν στη θέση σου. Γιατί;» μου απάντησε απαλά.

«Και θα ήμουν το ίδιο θυμωμένος στη σκέψη πως κάποιος άλλος αποφάσιζε για τη δική μου ζωή. Ούτε και εγώ θα ήθελα να αφήσω τους φίλους μου, το σχολείο μου, τους γνωστούς μου, τη ζωή μου εδώ και να πάω σε μια χώρα που δεν ξέρω κανέναν και να αρχίσω μια νέα ζωή».

«Τότε, γιατί πρέπει να φύγουμε;». Αυτό ήταν το μόνο που ήθελα να μάθω. Το δικαιούμουν. Και αν έκρινα από το βλέμμα που αντάλλαξε με τη μαμά μου, είχε επιτέλους έρθει η ώρα για να το μάθω και εγώ.

«Ο συνεργάτης μου στην κλινική, ο Γιάννης, τον τελευταίο χρόνο εργάζεται σε κάποιο νοσοκομείο στη Σουηδία και μου πρότεινε να πάω να δουλέψω εκεί. Έχουν μεγάλη ανάγκη από γιατρούς και πιστεύω πως είναι μια καλή ευκαιρία για να κάνουμε μια αλλαγή στη ζωή μας. Το συζήτησα με τη μαμά σου και είναι σύμφωνη και αυτή».

«Μα δε σου αρέσει η δουλειά σου εδώ; Τι θα γίνουν οι ασθενείς σου; Το ιατρείο; Το σχολείο της μαμάς; Θα πρέπει να αφήσει και αυτή τη δουλειά της. Τι θα γίνουμε εμείς;»

Είχα πάρει φόρα και δεν μπορούσα να σταματήσω, αλλά έπρεπε να μάθω τι σκεφτότανε, μπας και έβρισκα μια απάντηση σε αυτό το ρημαδιασμένο το γιατί. Μιλούσα τόσο γρήγορα, που είχα ξεχάσει να αναπνεύσω.

«Δάφνη, χαλάρωσε και μία μία τις ερωτήσεις» με συμβούλευσε και μου έπιασε το χέρι. Μου χαμογέλασε και πήρε μια βαθιά ανάσα. Τον μιμήθηκα χωρίς να το θέλω.

«Πρέπει να ξέρεις πως εσάς σκέφτομαι. Γι' αυτό και αποφάσισα να πάω πρώτα μόνος μου για να δω πώς είναι τα πράγματα. Εάν θεωρήσω πως όλα είναι εντάξει

και το μέλλον σας θα είναι καλύτερο εκεί, τότε μόνο θα μετακομίσουμε όλοι μαζί. Διαφορετικά, θα μείνετε εδώ και εγώ θα πηγαينوέρχομαι όσο πιο συχνά γίνεται. Όσον αφορά το ιατρείο, θα το κλείσω και οι συνεργάτες μου θα αναλάβουν τους ασθενείς μου».

«Και η μαμά; Τι θα γίνει με τη δουλειά της;»

«Θα πάρω άδεια άνευ αποδοχών για ένα διάστημα» πετάχτηκε αμέσως εκείνη «και θα μείνω μαζί σου στο σπίτι, μέχρι να προσαρμοστούμε. Εάν σου αρέσει η ζωή μας εκεί...»

«...που δε θα μου αρέσει» βιάστηκα να τη διαβεβαιώσω, κερδίζοντας ένα αυστηρό δασκαλίστικο βλέμμα από μέρους της, για αυτήν τη διακοπή, που με έκανε να το βουλώσω αμέσως.

«...και τα καταφέρεις» συνέχισε απτόητη σαν να μην είχα μιλήσει μόλις πριν από δυο δευτερόλεπτα «τότε θα προσπαθήσω να βρω και εγώ δουλειά στη Σουηδία και θα ανανεώνω την άδειά μου εδώ στην Ελλάδα για όσο διάστημα μου επιτρέπεται».

«Τέλεια» αναφώνησα. «Απ' ό,τι φαίνεται τα έχετε σκεφτεί όλα. Το σπίτι μας. Το σχολείο μου. Τη δουλειά σου, τη δουλειά της. Όλα. Μόνο εμένα δε σκεφτήκατε».

Τράβηξα απότομα το χέρι μου και σηκώθηκα από τον καναπέ. Τα μάτια μου ήμουν σίγουρη πως από καστανά είχαν γίνει κατακόκκινα με τις φωτιές που πετούσαν. Ένιωθα ότι με δουλεύανε κι αυτό με εξόργιζε.

«Βαρέθηκα να ακούω τα ίδια και τα ίδια. Για το καλό σου γίνεται αυτό... για το μέλλον σου γίνεται το άλλο... εσένα σκεφτόμαστε και γι' αυτό κάνουμε αυτό... γι' αυτό κάνουμε το άλλο. Φτάνει πια! Αηδία κατάντησε».

Περιμένα πως θα μου έβαζαν τις φωνές για το ξέσπασμά μου. Πως θα θύμωναν. Πως θα με έδιωχναν στο δωμάτιό μου. Καμία αντίδραση. Ο τόνος της φωνής του μπαμπά μου, όταν μίλησε, ήταν ήρεμος. Ανησυχητικά ήρεμος, θα έλεγα. Τόσο ήρεμος, που ήμουν σίγουρη ότι δε θα ήταν για καλό.

«Μπορεί να έχεις και δίκιο, Δάφνη μου» έσμιξε τα φρύδια και σούφρωσε τα χείλη, έτσι όπως έκανε όταν ήμουν παιδί και με μάλωνε γιατί είχα κάνει κάποια αταξία.

Η διαίσθησή μου με προειδοποιούσε. Τα χειρότερα δεν είχαν έρθει ακόμα. Και δικαιώθηκα, όταν άκουσα τα επόμενα λόγια του.

«Μάλλον έκανα λάθος που πίστευα πως θα καταλάβαινες. Αλλά βλέπεις, νόμιζα πως θα μπορούσα να κάνω συζήτηση με μια ώριμη έφηβη. Όταν πάψεις να φέρεσαι σαν κακομαθημένο παιδί και είσαι σε θέση να ακούσεις και να κάνεις διάλογο, όπως ταιριάζει σε μία δεκαπεντάχρονη, θα είμαστε εδώ για σένα. Οποιαδήποτε στιγμή» σηκώθηκε και κοίταξε τη μάνα μου.

«Έπρεπε να σε είχα ακούσει» της είπε. «Δεν είναι έτοιμη για αυτή τη συζήτηση».

Και με αυτή την κουδέντα έφυγε, αφήνοντάς με άφωνη, να κοιτάζω την πόρτα του γραφείου του που έκλεινε πίσω του. Τα μάτια μου εστίασαν στο δάξο του τραπεζιού. Χαλαρά θα του το πέταγα στο κεφάλι.

Το ήξερα πως θα φεύγαμε. Το ήξερα πως θα ήμουν αναγκασμένη να αλλάξω τη ζωή μου. Το ήξερα πως αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να το δεχτώ. Αυτό που αποζητούσα ήταν μόνο μια απάντηση σε ένα πολύ απλό ερώτημα.

«Γιατί;»